

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

20. An Pontifex, si non licitè, saltem valide posit dispensare cum
Cardinalibus, Episcopis, & aliis Beneficiariis, ne redditus Ecclesiasticos
superfluos expendant in pios usus? Et an hoc etiam possit ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

diues sciens vicinum suum captiuum teneri apud Turcas, & redemptione maxime egere, nec habere quo se redimat, cum redimere debeat? an diuites cum videant patriam annonæ penuria laborare, multos fame mori, aut cum sciunt vicinos suos ad turpiter viuendum, aut ad peccandum cogi ob inopiam & egestatem, qua miserè premuntur, ad erogandam eis eleemofynam Christiana lege cogantur. Maior in 4. distict. 15. quæst. 7. §. contra hanc conclusionem arguitur, & Caietanus 2. 2. quæst. 71. artic. 1. docent in his & similibus euentibus esse obligationem eleemofynam erogandi, quia sunt extremae, vel quasi extremae, vel graues necessitates. Ita Azorius.

1. Verum Hurtadus de Mendoza in 2.2. distict. 159. sect. 3. §. 21. non approbat hanc opinionem; captiuitas enim per se non est extrema necessitas: ergo præcepto de opitulando indigentibus extremè, nullus tenetur ad redimendum captiuum. Probo antequodens, quia illa sola est necessitas extrema, in qua non potest aliquis sine alio viuere; sed sine libertate potest aliquis viuere: ergo libertate nullus eger absolute. Confirmatur, quia alioquin nullus posset retinere mancipium, præsertim illum, qui propria culpa non dedit causam captiuitati, quem redimere tenentur: ergo captiuitas non obligat per se hoc genere legis necessitatis extremae. Ita Hurtadus, qui limitat suam opinionem, nisi captiuus probabiliter timetur occidendus iniuste, aut melancholia, aut colorum inclementia interiturus, in his enim casibus talis esset in extrema necessitate. Vide etiam Granadum in 2.2. contr. 3. tract. 11. distict. 2. sect. 4. num. 21. qui etiam docet teneri diuitem ad elargiendam eleemofynam pro redimendo captiuo viro admodum nobili, aut alioqui magnæ sanctitatis & vilitatis in Republica.

RESOL. XVIII.

An priuati homines teneantur inquirere pauperes? Et quid in tempore pestis? Et de multis alijs casibus agitur circa hoc. Ex part. 5. tract. 8. Ref. 3.

§. 1. Circa præsens dubium visum est mihi apponere hic verba Hurtadi de Mendoza in 2.2. distict. 159. sect. 3. §. 13. & seq. vbi sic asserit. Priuati homines non tenentur inquirere pauperes, aut qui homines egerant. Primum, quia hæc non est ignorantia iuris, sed facti, quam quis non tenetur depellere, nisi aliud occurrat, quo obligetur. Secundò, quia molestissima esset hæc obligatio, & homines auocaret à cæteris occupationibus, quibus necessariò student. Tertio, quia id munus spectat ad alios, quos illo legitime fungi possunt sibi persuadere. Tandem egeni se prodant frequenter, & vix vnquam quis perit occultè, de contingentibus autem tam ratò non erat ferenda lex. At verò vrbè de flagrantè peste tenetur quis dum in ea est, diligentiam adhibere in conquirendis egenis, tunc enim est moraliter impossibile, quin multi pereant, nisi conquirantur. Duo autem excusare possunt priuatos in ea occasione. Alterum, si ita à magistratibus sit prouisum egenis, vt nullus latere possit. Alterum, si imminet probabile periculum intereundi, nullus enim pro priuati hominis vita tenetur propriam exponere morti. Est item in homine necessaria facultas tam physica, quam moralis: etenim qui caret facultatibus, aut indultria, quibus possit egeni opulari, ad id non tenetur, quia non potest. Item quamuis aliquis habeat quibus possit physice opulari mendicis, non potest aliquando licite, quia

hæc facultas non est sua, sed aliena. De alieno autem nullus potest erogare stipem nisi extremè indigenti. Neque me obligat eleemofynæ lex, quando ego existimo eam te ipsa erogandam ab alio. Si autem mihi persuadeam id à nullo alio præstandum, teneor id ego præstare. Vtriusque ratio est, quia alio opitulante non indiget mea opera, quam nulli debeo, nisi indigo; quando verò alij non opitulatur siue culpate, siue inculpate, iam egetur mea opera, quam ego egeni debeo; si verò duo simul adfuerint, nullus tenetur alterum præuenire, sed expectare tempus, quo quis obligatur. Hoc autem adueniente tenentur singuli accurrere, non considerantes quid alij faciant; quando verò multi simul circumstant qui opem possunt ferre extremè indigenti, tenentur sumptum partiri; quod si cæteri nihil velint ministrare, teneor ego integrum sumptum facere; quòd si alios moui viderentur, singuli partem, quam debebant, tenentur illi illam mihi restituere, & possum ego per compensationem occultam eam occupare, quia omnes tenebamur egeni opulari: quæ autem ego erogauim pro illis, fuit ob illius duritiem. Et hæc omnia docet Hurtadus loco citato, quibus adde Vviger in 2.2. quæst. 32. art. 6. dub. 6. num. 46. Ludouicum de San Luan in summa, quæst. eleemos. art. 3. dub. 2. append. 1. Syluium in 2. 2. quæst. 32. art. 6. queritur 2. ad argum. 6. Malderum in 2. 2. quæst. 32. art. 6. dub. 2. Valquez opusc. de eleemofyna. c. 1. dub. 3. num. 25. Sanchez in opuscul. tom. 1. lib. 2. cap. 2. dubit. 9. num. 4. Suarez de charit. distict. 7. sect. 1. num. 6. Valentiam tom. 3. distict. 3. quæst. 9. punct. 4. Azorium tom. 2. lib. 12. cap. 10. quæst. 5. & Villalobos in summa, tom. 1. tract. 12. difficult. 2. n. 17. vbi sic ait: [Aduerto, que aunque vno tenga bienes sobrados, no està obligado andar à buscar los pobres que padecen extremas, o quasi extrema necessidad, o graue, que satisfaze al precepto, remediando a las necessidades que se sabien, teniendo proposito de remediar las que se ofrecieren.] Hæc ille: Lege Hurtado in tract. de charit. distict. 5. distict. 18. qui obligat Beneficiarios ad inquirendas graues necessitates, vt eis succurrant.

Sup. hoc si- gnanter in Resoluto- nibus not. præterea, & in iisdem §§.

RESOL. XIX.

An Summus Pontifex teneatur superflua ex suis redditibus elargiri in eleemofynas? Et an Papa in hoc præcepto possit dispensare? Et an hoc præceptum sit humanum, & Ecclesiasticum. Ex p. 5. tr. 8. Ref. 28.

§. 1. Respondeo affirmatiuè, quia præceptum erogandi superflua in pios vsus, est præceptum diuinum & naturale, vt probat Nauarrus opuscul. de redd. quæst. 1. num. 48. & Corduba lib. 1. quæst. 18. vnde ex his infert Sanchez in opuscul. tom. 1. lib. 2. cap. 2. dub. 40. num. 3. Summum Pontificem hoc adstringi præcepto, & teneri superflua ex suis redditibus Ecclesiasticis largiri pauperibus. Ita ille, qui citat pro hac sententia Archidiaconum, & Adrianum. Verum Corduba vbi supra, docet Papam ex causa in hoc præcepto posse dispensare, & Sotus lib. 10. de Inst. quæst. 4. art. 3. tenet hoc præceptum esse humanum, & Ecclesiasticum.

Sup. hoc in tom. 9. tr. 2. Ref. 14 §. 9. Non d. fin. & inf. ex do- ct. Ref. seq. §. vlt. & in alio eius not. 1. & pro diffie. cõten- ta in duabus vlt. lin. huius Ref. latè in Ref. seq. & c.

RESOL. XX.

An Pontifex, si non licitè saltem valide possit dispensare cum Cardinalibus, Episcopis, & alijs Beneficiarijs, ne redditus Ecclesiasticos superfluos expendant in pios vsus? Et an hoc etiam possit introducere consuetudo?

Et

Et resolutio harum questionum pendet ex illa, an obligatio expendendi superflua status, quam habent Ecclesiastici, oriatur ex iure naturæ, vel ex iure Ecclesiastico?

*Et an extet præceptum positivum prohibens Ecclesiasticis expendere superflua in vsu non pio? Ex p. 10. tr. 11. & Misc. 1. Ref. 35.

Sup. hac quæst. in fin. Ref. 27. & in duabus vlt. lin. Ref. præterit. & in tom. 9. tr. 2. Ref. 14. §. 11. à med. & §. vlt. ad med. & in tom. 6. Ref. 4. cursum in §. vlt. & ibi in tr. 8. Ref. 92. §. Terria. ad med. & in §. V. disti. etiam à med.

§. 1. **R**esolutio huius dubij pendet ex illa questione, an obligatio expendendi superflua status, quam habent Ecclesiastici oriatur, ex iure naturæ, vel ex iure Ecclesiastico. Et oriatur ex iure Ecclesiastico, præter Sorum *de iust. lib. 10. q. 4. art. 3.* & Lessium *lib. 2. cap. 4. dub. 6. num. 47.* à me alijs adductos; tenet nouissime ex Societate Iesu Pater Baunus in *Theolog. moral. tom. 3. lib. 2. tract. 9. quæst. 4.* qui omnino recognoscendus est; nam late probat, Præceptum Ecclesiasticorum largiendi superflua in elemosynas, & vsus pios, esse tantum præceptum Ecclesiasticum; & contra illud posse præualere consuetudinem in contrariam. Sed audiamus alium Societatis Iesu Theologum, & is est Pater Escobar in *Theolog. moral. tract. 5. Exam. 5. cap. 4. num. 45.* Sic asserens: Clerici Beneficiis Ecclesiasticis fruētis obligationem exprimas. Profecto hi bonorum patrimonialium verum dominium habent, sicut Laici; possuntque pro libito disponere. Eorum autem, quæ in sustentationem congruam eis de bonis Ecclesiæ conferuntur, etiam habent dominium. Porro tam libera fuit hæc ad sustentationem bona collata ab obligatione elemosynæ, quam patrimonialia; quia iusta est laborum merces. Enimvero eorum, quæ post congruam sustentationem superfluunt, probabile est, non habere dominium, debereque operibus pijs impendere sub onere restitutionis: sed probabilius reputo cum Lessio, & alijs, eorum absolutos Dominos esse; nec obnoxios restitutioni futuros, licet ea profane expendant: sed tamen graui crimine alligari, quia graue quidem Ecclesiæ præceptum transgrediuntur, de quo Trident. *sess. 45. cap. 1. de Reformat.* Vnde colligo, teneri superflua illa pauperibus exhibere: inter quos, Toletus Auctor, possunt propinqui præferri, accipientes quidem plus cæteris, etiam in status incrementum, non solum iuxta qualitatem eorum, sed & iuxta dantis Episcopi, Pontificis, Parochi qualitatem, etiam ex Maioratus aut vinculi institutione, modo absit scandalum, & notabilis fugiatur excessus. Ita Escobar, qui vt vidisti, nullum aliud Præceptum agnoscit, nisi Ecclesiasticum, vt bona Ecclesiæ in pios vsus expendantur.

2. Et tandem non deseram etiam hæc apponere verba Machadi, *tom. 1. lib. 3. part. 3. docum. 9. num. 8.* Sic asserentis: [Queda dudolo, y conuouerso entre los Dotores, si como la costumbre hà introduzido, que los Beneficiarios puedan testar libremente, aya introduzido tambien, que puedan testar licitamente de los Reditos, y Bienes ad quiridos de sus Beneficios para vsos profanos, como de Bienes propios Comuna opinion es que no, y que peccan mortalmente en ello, porque si en disponer destos Bienes Espirituales en vida fuera, de lo que han menester para su congrua sustentacion, es pecado mortal: como lo dextra de serel disponer los en muerte? Pero muy probable la contraria, y por talla difende, y sigue Garcia; iuzgando, que por no ser esta costumbre contra Derecho natural, ni Diuino: sino contra el positioo hà podido preualecer en todo, assi en la facultad de testar liberamente, como en disponer de los frutos, y Bienes adquiridos de los Beneficios à su voluntad como de los propios, y patrimoniales.] Ita Machadus. Et sententiam supradictorum Doctorum, nempe solum præcepto iuris positiuu Ecclesiasticos teneri

Sup. his seq. infr. in Ref. 26. ex doct. §. 2. & in alijs eius primæ not.

Sup hoc inf. in Ref. 27. §. Secundo. & hic infr. in hac ipsa met. Ref. §. vlt. ad med. & late in to. 6. tr. 7. Ref. 92. & 94. §. vlt.

expendere in vsus pios bona superflua eorum debite sustentationi; tanquam probabilem admittunt Sanchez in *Opusc. tom. 1. lib. 2. cap. 2. dub. 40. num. 2. in fine.* & Trullench in *Decalogum, tom. 2. lib. 7. cap. 2. ab. 6. num. 9. & 11.* Et ideo, si Pater Valquez nunc scriberet, non vtique diceret id, quod ait in *Opusc. de elemos. cap. 4. num. 15.* nempe se nullum legisse, qui aliter, in re tantum humano Ecclesiasticos teneri superflua in vsus pios expendere; non vtique hoc diceret: nam vt vsus est, septem DD. hanc sententiam absolute, & tanquam probabilem tenent, Sotus, Lessius, Baunus, Machadus, Escobar, Sanchez, & Trullench.

3. Sed supradictis posset aliquis plus addere nempe neque extare præceptum positivum, prohibens Ecclesiasticis expendere superflua in vsus non pios: & ideo apponam hæc per extensum verba Petri de Lorca in 2. 2. *D. Thoma quæst. 38. art. 9. scilicet. 3. dist. 40. membr. 2. num. 44.* vbi sic ait: Sunt qui dicant, ex natura rei licitum esse, quod dicimus; iure tamen positio interdicitur. Adduntque primò aliqua iura, quæ refert Nauarrus, *quæst. 1. moni. 22.* quæ tamen non bona fide induxit; nihil enim ad rem conferunt. Sed potissimè innituntur Decreto Concilij Tridentini, post verba proximè allegata dicentis: Omnino eis interdicit (scilicet sancta Synodus) ne ex redditibus Ecclesiæ consanguineos, familiaresve suos augere studeant, cum & Apostolorum Canones prohibeant ne res Ecclesiasticas, quæ Dei sunt, consanguineis donent. Sed si pauperes sint, iis vt pauperibus distribuunt; eas autem non distrahant, neque dissipent illorum causa. In his verbis Concilij vitur verbo præcepti, nempe interdicit, & ideo videtur esse præceptum. Sed si benè expendantur verba Concilij, nihil præcepit de fructibus, & portione, quæ singulis Clericis, vel Prælati designata est: sed loquitur de bonis, quæ sunt in domino ipsius Ecclesiæ, quæ sunt immobilia, & ius ad redditus annuos. Hanc esse mentem Concilij patet, ex duobus: primò, quia remittit se ad antiqua iura, præsertim ad Canones Apostolorum, in quibus de his bonis immobilibus est sermo, vt patet ex *Canon. 39. alijs 37.* vbi dicitur, sed non eorum (scilicet cognatorum) præterea vendat quæ sunt Ecclesiæ. Et *Canon. 75.* vbi solum agitur de assumptione ad Episcopatum, & electione in Ecclesiasticam dignitatem intuitu cognitionis. Secundo ex illis verbis: Eas autem non distrahant: distrahere idem est, ac alienare, & à possessione Ecclesiæ auellere; quod non habet locum in proprijs fructibus, sed in bonis ipsius Ecclesiæ. Videtur ergo Concilium hoc præcepto extirpare voluisse abusum, quo multi Ecclesiarum bona, aut gratis dabant consanguineis, aut vili pretio vendebant, aut in emphyteusum, vel feudum cum magno Ecclesiæ detrimento concedebant: nihil autem de fructibus singulorum decernebat. Hucusque Lorca.

4. Verum omnibus superius dictis minime assentior. Dico itaque cum communi Doctorum sententia, ex natura rei, & ex eorum constitutione bona Ecclesiastica ita esse expendenda, vt graue peccatum sit in prophanos vsus ea infumere; & in pios vsus erogari debere quicquid superfluit congruæ sustentationi: ita vt si pauperum indigentia (quorum subsidium omnibus alijs præferendum est) non exigant totum illud residuum; alia pia opera fiant: vt nullo modo prophanò confirmatur. Hæc propositio patet; quia bona Ecclesiæ sunt bona Christo consecrata, & intuitu pietatis Ecclesiæ donata, natura ergo sua petunt non aliter quam pie, censum. Et existimo speciem esse Sacrilij, ea profane expendere, quæ vt D. Thomas dicit 2. 2. *quæst. 99. art. 3.* Sacra sunt & ideo quemadmodum fit illis iniuria, si furto rapiantur; ita etiam si

prophane infamantur : & vtrumque est sacrilegium, Ent autem peccatum morale, si quantitas profusio- nis magna sit. Et tandem censetur magna; non est attendenda mensura furti, nam quantitas, quae in fur- ro constitueret in prophana effusione, sed longe ma- ior. Quemadmodum vero hae profusio speciale peccatum est, ita etiam auara, & inordinata re- tentio.

5. Ad auctoritatem Lorca, asserentis Concilium Tridentinum loqui de bonis immobilibus Ecclesiae, non autem de fructibus; ideoque non obstante hoc Decreto, posse adhuc Beneficiarios Maioriciatus, & feo- dos aliquos suis cõsanguineis emere, & donare respo- dco, bona immobilia volgo non dicuntur redditus, sed fundamenta ipsorum reddituum; tum quia redditus ni- hil aliud est, quam fructus annuus, seu qui singulis an- nis percipitur; tum quia Episcopi non solent ex bonis Ecclesiae immobilibus suos cõsanguineos locupletare; sed solum ex fructibus: Concilium ergo voluit, contra hanc consuetudinẽ decernere; tum quia nomẽ rei ma- gis bonis immobilibus quadrat, quã redditus; est enim quod transcendente, & vniuersale, quod de bonis immobilibus, non minus quam de fructibus, in recto casu prædicatur; at hoc loco Concilij nomẽ rei Ec- clesiasticæ non conuenit, nec enunciatur de bonis im- mobilibus; dicit enim Concilium, res illa debere, vel posse cõsanguineis, si sint pauperes distribui: vbi certum est, Concilium non intelligere, quod bona immobilia, quasi intuitu paupertatis, distribui possint parentibus: tantum ergo nomine rei, fructus annuos intelligit: igitur etiam nomine redditus bona immo- bilia, sed fructus annuos intelligit ipsum Concilium. Obicit tamen Lorca, primum Concilij remittere ad antiqua iura, & Canones Apostolorum, in quibus de bonis immobilibus sermo est, vt patet ex *Canone 37. s. p. 39. vbi dicitur Sed non eorum* (scilicet cõsanguineorum prætextu) *vendat qua sunt Ec- clesiæ.* Secundo, ex illis verbis *Eas autem non distrahant.* Illud idem patet: nam distrahere, idem est, ac aliena- re, & a possessione Ecclesiæ auellere: ergo de bonis im- mobilibus, non autem de fructibus, seu redditibus an- nuis loquitur Concilium.

6. Ad primum respondeo, Lorcam hunc Aposto- lorum Canonem (pace eius dixit) deprauasse; ibi enim nullum verbum exat venditionis rerum Ec- clesiasticarum; sed expressè prohibetur, ne ipsæ res pa- rentibus propriis condonentur, sic enim scribitur: om- nium negotiorum Ecclesiasticorum curam Episcopus habeat; & ea, velut Deo contemplante, dispense- nec ei liceat: ex his aliquid omnino contingere, aut parentibus propriis, quæ Dei sunt, condonare. In al- tera verò versione sub citatione *Canonis 37.* ita scribi- tur. Ne liceat autem ex his aliquid sibi vendicare, vel propriis cognatis, quæ Dei sunt, largiri. Quod fit, vt de fructibus, seu redditibus annuis intelligatur Ca- non, & similiter Concilium Tridentinum.

7. Ad secundum respondeo, Concilium per hoc verbum *distrahere* tantum velle, ne res Ecclesiæ à pauperum subactione, cõsanguineorum ergo, di- strahantur; fallum enim est verbum hoc idem esse, ac a domino, seu possessione Ecclesiæ auellere; cum minus significet, quam alienare; nam quædam di- cuntur propriè distrahi, quando vel à præsentia, vel ex manibus illius, qui eas possit accipere, subtrahun- tur: & quamuis significaret alienationem; tamen, quia per liberalem donationem fructus alienantur, vt sa- tis constat; potuit optimè Concilium hoc verbo ad donationem horum fructuum, quæ fieret cõsanguineis, prohibendam, vt: Et hæc omnia docet Duual- lius, Doctor Sorbonicus 2. 1. *D. Thoma, tract. de Cha- ritate, q. 3. de Eleemofyna, s. 598.* cui ego libenter ad- hæreo.

8. Verum secundum opinionem Banny, & aliorum vbi supra, ad dubium positum in titulo huius resolu- tionis posset aliquis affirmatiuè respondere, nempe posse summum Pontificem dispensare cum Ecclesia- sticis, ne bona superflua in eleemofynas, & vltus pios teneantur expendere: & etiam posse à consuetudine introduci. Vnde Clerici in Hispania, & Gallia, vt tenet firmè Bannyus, stante dicta consuetudi- ne, non solum validè sed etiam licitè disponunt in Te- stamentis de rebus superfluis ad vltus non pios. Sed, vt dixi, ego huic sententiæ non assentior, cum sit contra communem, & omnino respuendam esse, puto; magnas enim consequentias, secum traheret.

Sup hoc in Ref. præteri- ta propè fin. & inf. in Ref. 27. §. Sed. &c.

Sup hoc sup in hac ipsa- mer Ref. §. Et tandem, & in aliis eius not.

RESOL. XXI.

Quo ordine Episcopi, & alij teneantur superflua bono- rum Ecclesiasticorum erogare in opera pia?

Et an Ecclesiastici ex fructibus beneficij possint filios spu- rios alere, & dotem filia spuria dare? Ex p. 10. tit. 1. & Misc. 1. Ref. 36.

§. 1. **A**liqui asserunt, pauperes loci esse præfere- ndos quibuslibet aliis inter quos ij, qui ma- iori penuria premuntur præferendi sunt. Quod autem spectat ad pauperes alterius provincie, aut loci; exi- stimant, præferendam eis esse refectionem Ecclesiæ, vel illius ornatum necessarium. Id autem probatur ex eo, quod in iure quando quis ob simoniam, vel confi- dentiam damnatur ad fructuum restitutionem; decer- nitur, eam esse pauperibus loci faciendam, aut Eccle- siæ, in cuius contumeliam commissa est talis simonia, vel confidentia: deoque Ecclesiæ resectio, & ornatu necessarius, post pauperum subsidium, per quod etiam intelligimus dotationem virginum, potissimum quæ in euidens periculum propter egestatem, nonnun- quam coniciuntur, æstimari debet. Quoad autem ere- ctionem Monasteriorum, instructionem Collegiorum, vel alia eiusdem generis, nullus præscribitur ordo, sed arbitrio cuiusque relinquitur; ita vt quod voluerit præ- ferre, legitimè possit. Et hæc omnia docet Duualius in 2. 2. *D. Thoma, tract. de Charitate, q. 3. de eleemofyna, s. 598.* Idem asserit Lorca etiam in 2. 2. *disp. 40. memb. 2. n. 40.* vbi sic ait: est tamen hic ordo seruan- dus, vt primò occurratur pauperibus loci, aut provin- ciæ, à quibus desumuntur Beneficij redditus: & ita præ- feratur hoc opus reliquis, vt non possint, hoc omis- so alia eligi; sed prius sufficienter illorum pauperum necessitatibus subueniantur. Cætera autem, siue sint eleemofynæ pauperum alterius provincie siue quæ- cumque alia, libera sui iura vt non magis vnum, quam alterum necessarium sit, sed potest Ecclesiasticus quod maluerit exequi. Ita illo

2. Sed nõ deseram hie apponere verba Patris Gar- ciæ in *summa Theol. mor. tractat. 1. difficult. 4. dub. 2. num. 10.* sic asserentis: Por pobres se entiendo no solo los que necessitan de comida, ò vestido, sino tambien todos los que carecen de las cosas necessarias conforme su estado; de suerte que vn matquez, y vn Duque puede llegar a estado que se le podria dar muy licitamente de los bienes Ecclesiasticos, para que passe segun la calidad de su persona, y à fortiori se comprehendẽ debaxo de pobres, y causa pia, los Reli- giosos, sus Conuentos Capellanias, Hospitales, dotar pupilas pobres, &c. Misas, sufragios por las Almas; y finalmente todo lo que se endereça à misericordia ò piedad intuitu Dei; y aunque las rentas Ecclesiasticas, cæteris pauperibus es biẽ se emplen en los pobres donde està la Iglesia; ò donde se facan las rentas; pero no quita esto, que tal vez no se puedan aplicar à po- bres

N A E
n i a
L I V V
I I